

μά πάλιν ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τρώγει ὁ Γεννάδιος χωρὶς νὰ βγάξῃ λόγο,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας τὸν κυττῶ κι' ἀέρα φρέσκο τρώγω.

Καὶ μπακλαβάδες καὶ χαλθας καὶ ρεβανὶ καὶ σβίγχοι
κι' ἄλλα διάφορα γλυκὰ ἐβγήκανε ἴσθι μέση,
κι' ὁ βασιλεὺς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοδώρου σφίγγει,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Θεόδωρος λιπόθυμος νὰ πέσῃ.
Καὶ πᾶς ἐκεῖ ἀπέμεινε μὲ στόμα κεχηνός,
κι' ὁ Τράκας ἀνεσκήρτησε ἰδὼν τὸ γεγονός,
κι' ἐδέχθη ὁ Θεόδωρος βασιλικὰς θωπείας,
σπουδαίας δὲ τὸ γεγονός θὰ ἔχῃ συνεπείας,
κι' οὐδ' ὁ Ἄνδρουτσος, Φασουλῆ, καὶ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
τόσο πολλὴν ἐντύπωσιν ἴσθι κόσμον δὲν θὰ κάνῃ,
ἔσον ἢ ἐνδειξῆς αὐτῇ εὐνοίας ὑψηλῆς
πρὸς τεῦτον τὸν ἐξόριστον ἀντάρτην τῆς Αὐλῆς.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τελεῖόνει τὸ τσουμποῦσι,
κι' ἐγὼ ἴσθι πιάτα ἕκαμα τοῦ βασιλεῖ γιουροῦσι,
μὰ μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεσα καὶ ἴσθι βασιλοπούλας,
κι' ἐχόρτασα μὲ μπόλικο γιουρτι τῆς σακκούλας,
κι' ἀνέπνευσα τὸ ἄρωμα βασιλικὸ ἀέρος,
τὸ δὲ γιουρτι τὸ πολὺ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος,
ἐξ ἄλλου δὲ τὸ στάσιμον κι' ἢ ἔψις τοῦ Λεβίδη
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔφεραν σπουδαῖον ριπιτίδι.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τὶ ἐνδοξος ἡμέρα!
χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορὸς καὶ παραπέρα.
Δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοπῶ καὶ τί νὰ πρωτογράψω
κι' ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω.
Χορὸς ἐδῶ, χορὸς ἐκεῖ, χορεύουν ὄλαις κι' ὄλοι
μὲ φουστανέλα κλέφτικη, μὲ φέσι καὶ φακίλι,
καὶ βλέπετε γύρω ἴσθι χορὸ ἀρειμανίους ἀνδρας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς Ἀλεξάνδρας
τὴν πόζα τὴν βασιλικὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει
κι' ὄλο χρυσὰ νομίσματα ἴσθις βιολιτζήδες δίνει,
καὶ μὲ χωριάταις ὀμιλεῖ καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
κι' ἐγὼ ἀρχίζω, Φασουλῆ, νὰ παίξω τὸργανό μου,
μήπως πετάξουν νόμισμα καὶ εἰς ἐμὲ χρυσό,
μὰ δὲ μοῦ ρίχνουν τίποτα, καὶ ἄδικα φουσῶ.

Μεγάλος ἐνθουσιασμός καὶ διαχύσεις τόσαι,
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος σπρώχεται, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ τραγουδοῦν τοῦ βασιλεῖ πολεμικὰ τραγοῦδια
κι' ὄπου περάσῃ, Φασουλῆ, τὸν φαίνουν μὲ λουλούδια,
καὶ λαχταροῦν γιὰ βασιλεῖ τοῦ κόσμου ἢ καρδιαῖς,
τῆς δὲ βασιλοπούλας μας ἀνάβουν ἢ ποδιαῖς,
καὶ κάθε χωριατόπουλο χαϊδεύει καὶ φιλεῖ,
καὶ οἱ χωριάταις ἴσθις τῆς πηγαίνουν σὰν τρελλοί,
καὶ ἀρχινοῦν πηδήματα καὶ τούμπαις ἴσθις ἀέρα,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται νταούλι καὶ φλογέρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἄπο πολλοὺς μανθάνω
πῶς ἴμιλησε ὁ βασιλεὺς καὶ μὲ τὸν Καραπάνο.
Δὲν ξέρω τί κουβέντισσον καὶ εἶπαν μεταξὺ των,
ἀλλ' ἴσως νὰ ὠμίλησαν περὶ ἀρχαιοτήτων.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Δὲν παύουν νὰ πηδοῦν,
καὶ ὄλοι παίξουν κάτι τί καὶ ὄλοι τραγουδοῦν

νὰ ρίξῃ πρὸς ὁ βασιλεῖς εἰς τὴν Τουρκιὰ τὸ γάντι
καὶ ὁ Χαμίτ νὰ γκρεμισθῇ ἴσθις Κόκκινη Μηλίτσα,
πολλοὶ ἐν τούτοις ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀταλάντη,
καὶ ἄλλοι διαμένοντες ἴσθις Κολοπετεινίτσα.

Χορεύει ὁ Σιμόπουλος, χορεύει ὁ Δεσπότης,
χορεύει τὸν καρτσιλαμά κι' ὁ Ὑπουργὸς Βουλπιώτης.
Οἱ πάντες ἐνθουσιάζονται τὴν γῆν τῶν Κωνσταντίνων,
κυτοῦν τὰ βαρβαρόφωνα καὶ παίξουν τὰ βιολιά,
καὶ χάριν ἀστεϊότητος ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων
ἐκτύπησε τοῦ Ὑπουργοῦ τὴν ἀχαμνὴ κοιλιά.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Τρεχάματα καὶ γλέντι,
ἢ μάννα χάνει τὸ παιδί κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.
Κυττάζει κι' ὁ Θεόδωρος τῶν χορευτῶν τὰ πλήθη,
κι' ἐξαίφνης ἐνθουσιασθεὶς ἀμέσως ἐνθυμήθη
πῶς μὲ νταούλια μιὰ φορὰ ἐπήγε ἴσθι Παλάτι,
κι' εἶδες ν' ἀνάψῃ τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξὶ τοῦ μάτι,
κι' ἕνα νταούλι ἄρπαξε μὲ δύναμι μεγάλη
καὶ ἄρχισε νὰ τὸ κυτῶ ἴσθις κόσμου τὴν ἀντάρτα,
κι' ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καὶ πάλι
καὶ τοῦ κολλᾷ ὀλόχρυση ἴσθις κούτελο πεντάρα.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.—Ἡ τελετὴ τελεῖόνει,
ὁ δὲ Λατίνος ἔφυγε μαζί μὲ τὸν Πετόνη,
καὶ ὁ καθεὶς ἀναχωρεῖ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ,
ὁ δὲ Ἄνδρουτσος μοναχὸς ἀπέμεινε ἴσθις Χάνι.
Κι' ὁ Δεληγιάννης ἴσθις Δελφοὺς πηγαίνει ἀπ' εὐθείας,
διὰ νὰ λάβῃ λέγεται χρησιμὸν ἐκ τῆς Πυθίας,
πολλοὶ δὲ ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγὸν μὲ κάρτα,
ἀλλὰ τὸν ἠκολούθησε κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα,
κι' ἐγὼ μαζί θὰ πηγαίνα διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ γιὰ ν' ἀκούσω τοῦ χρησιμοῦ τὰς σοβαρὰς μαντείας,
ἀλλὰ βιάζομαι πολὺ αὐτοῦ νὰ ἐπιστρέψω
μὲ στερεὰν ἀπόφασιν ἴσθις ξύλο νὰ σὲ ρέψω,
διὰ νὰ μάθῃς ἄλλοτε, διαόλου κασιδιάρη,
πῶς πρέπει κι' ἀποστολικῶς καὶ μ' ἄγριο μουλάρη
νὰ τρέχῃς εἰς τὰς ἱεράς τοῦ ἔθνους πανηγύρεις,
καὶ νὰ μὴν εἶσαι τζερεμές, τσιφούτης, κακομοίρης,
πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ μεγαλοφρονῇ
καὶ τοῦ καλοῦ ὑπόδειγμα ἴσθις ἄλλους νὰ γενῃ,
καὶ νὰ μὴ λέγῃ «ἂν καὶ ἂν κι' ἂν δὲν εὐρῶ ἀμάξι»,
καὶ νὰ φοβᾶται καθ' ὁδὸν τὰ κῶλα μὴν τινάξῃ,
γιὰτι καὶ σὺ ἂν ἤρχεσο εἰς τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι
σὲ δεβαιῶ παρὸν ντοννέρ, διαόλου μπεχλιβάνη,
πῶς ἴσθις πίσω θὰ ἐγύριζες καὶ μ' ἀφαλό καὶ γόφο,
διότι τὰ κακὰ σκυλιά ποτὲ δὲν ἔχουν ψόφο.
Ἐτοίμασε τὴ ράχη σου λοιπὸν ἀνυπερθέτως
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχομαι....

ὁ φίλος Περικλέτος.

Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη φόρα.

Εἰς γνῶσιν τώρα φέρομεν συμπάσης τῆς Εὐρώπης
πῶς ἔσθουσε τῶν Γερμανῶν ἢ δόξα καὶ τὸ νεῖκος,
ὁ μάρτυς, ὁ φιλόσοφος, ὁ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις,
ἢ ἐστεμμένη ἀρετὴ, ὁ τρίτος Φρειδερίκος.